

Glowing Icons JAN FABRE, LICHT: HARRY COLE

ben ik neutraler gaan denken, om de kleuren van de kostuums meer tot uiting te laten komen. Als de kleur van een kostuum typerend is voor een personage, mag je dat niet wegwerken met de kleur van het licht.

Belichting kan voor vreemde kostumeffecten zorgen. Mijn eerste lichtontwerp voor het jeugd-theater was voor *The Hobbit* van Aimé De Lignière. De scenografie was van John Bogaerts en vrij hedendaags. De dwergen droegen gele regenzeilen en trokken door de bergen, gingen af en kwamen langs de andere kant weer op met fluo-oranje regenzeilen. Het leek alsof ze bliksemsnel van kostuum gewisseld hadden. In werkelijkheid was er lavendelkleurig zijlicht bijgekomen. Bij ballet doe je de tule van de tutu's opleven door zijlicht. Je geeft ze meer diepte en karakter.

ETCETERA: Hanteer je een eigen stijl?

HARRY COLE: Nee. Ik blijf altijd zoeken naar nieuwe dingen. Ik probeer niet op een eigen basisontwerp terug te vallen. Een handtekening hoeft voor mij niet per se. Ik gebruik alleen effecten als ze oké zijn voor de voorstelling. Zelfs bewegend licht zal in mijn ontwerpen niet altijd opvallen.

Negende acteur

ETCETERA: Toch werk je vaak met totaalplannen: de hele scène is uitgelicht. Is dat één van je dada's?

HARRY COLE: Ja, misschien wel. De regisseurs met wie ik werk, nemen me waarschijnlijk wel voor een bepaalde stijl. Toch ben ik bij *Anonymous Society* (versie 1 en 3), een voorstelling van de

Engelse regisseur Andrew Wale met liedjes van Jacques Brel, vertrokken van clair-obscur. Daar was niets realistisch. Het licht was niet echt zichtbaar: het was een bijna onzichtbaar *totaalplan*¹⁰. Elke danser of acteur had zo zijn lichtaccent(en), zonder dat je dat zag. De acteurs leken het licht met zich mee te nemen. In een Londense krant werd gezegd dat mijn lichtontwerp de negende acteur was. Dat was de mooiste kritiek die ik ooit gekregen heb. Je moet dus kunnen schuiven met totaalplannen. Soms moet je ook kunnen afwijken van een bepaalde stijl of gewoonte doordat de scenografie je in een bepaalde richting duwt. In *Glowing Icons* van Jan Fabre bijvoorbeeld, kan je niet echt een totaalplan terugvinden. Het ontwerp voor die voorstelling was vooral don-